
DANIEL ESTULIN
SKUPINA BILDERBERG –
GOSPODARJI GLOBALIZIRANEGA SVETA

Mengeš, 2008

Daniel Estulin
SKUPINA BILDERBERG –
GOSPODARJI GLOBALIZIRANEGA SVETA

Prevedel Andrej Poznič
Opremil Žiga Valetič
Prelom Marko Avanzo
Uredil Andrej Poznič
Izdala založba Ciceron, 2008
Natisnil Schwarz d. o. o., Ljubljana

Naslov izvirnika: The True History of the Bilderberg Club
Copyright © by Daniel Estulin 2007
Copyright © za izdajo v slovenščini Založba Ciceron

V skladu z Zakonom o avtorskih in sorodnih pravicah je brez pisnega dovoljenja založbe prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, tudi fotokopiranje, tiskanje ali shranjevanje.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

327(100)"1945/..."

ESTULIN, Daniel

Skupina Bilderberg - gospodarji globaliziranega sveta / Daniel Estulin ; [prevedel Andrej Poznič]. - Mengeš : Ciceron, 2008

Prevod dela: The True History of the Bilderberg Club

ISBN 978-961-6627-08-5

241827584

Daniel Estulin

**SKUPINA
BILDERBERG -
GOSPODARJI
GLOBALIZIRANEGA SVETA**

CIC
TAM ALTAE
SUNT RADICES
STULTITIAE
ER
ON

KAZALO

Uvod 7

Prvi del

Skupina Bilderberg: gospodarji sveta

1 Soočenje 13

2 Škot 19

3 Ustanovitev skupine Bilderberg 23

4 Sopotniki Bilderbergov 41

5 Cilji Bilderbergov 51

6 Bilderberške lutke 59

7 Watergatske igre 65

8 Razkrinkani Bilderbergi 73

Drugi del

Svet za zunanje odnose

9 Pripor 79

10 Navzkrižno partnerstvo 85

11 Novinarske vlačuge 99

12 Vsiljeno razoroževanje 113

13 Globalno zaslužnjevanje 121

14 CFR in psihološko-politične operacije 139

15 CFR in Marshallov načrt 151

16 V zakulisju 157

Tretji del

Rockefellerjeva zarota in Trilateralna komisija

- 17 Smrtonosni padec 165
- 18 Nazaj v prihodnost 175
- 19 Nevidni prevrat 189
- 20 Izbiranje predsednika 199
- 21 Igra monopolov 207
- 22 Dobrotniki boljševikov 213
- 23 Izdaja zaradi dobička 227
- 24 Žrtvovanje nacionalne države 231

Tretje poglavje

USTANOVITEV SKUPINE BILDERBERG

Predstavljajte si zasebni klub, v katerem se gnetejo predsedniki držav in vlad, mednarodni bankirji in generali, v katerem za vsakogar poskrbijo ljubeznive dvorne *gárdedáme*, člani pa odločajo o vojni in miru, upravljajo z globalnimi trgi in razpravljajo o stvareh, ki jih nikoli ne bi upali izreči v javnosti. To je skupina Bilderberg, najskrivnostnejša organizacija na svetu. Zakaj nihče noče prelomiti skupinske zarote molka in se upreti, je najbolje izrazil francoski televizijski novinar Thierry de Segonzac: 'Bilderbergi so premočni in preveč vsenavzočni, da bi se lahko javno izpostavljali.'

Njihovo skrivnostno delovanje je razvnelo domišljijo takšnih romanopiscev, kot sta Robert Ludlum in Gayle Lynds, ki sta namišljene zarotniške organizacije v svojih romanih zasnovala prav po pičlih javno objavljenih dejstvih o skupini Bilderberg. Njuni romani govorijo, da je mogoče zamenjati katerikoli režim na svetu, če se tako odloči elitna skupina nosilcev globalne oblasti in to uvrsti med svoje načrte.¹

Nizozemskemu princu Bernhardu pripisujejo zamisel, da bi se velikim gospodarskim krizam, kakršna je bila tista v tridesetih letih prejšnjega stoletja, lahko izognili, če bi odgovorni in vplivni voditelji iz ozadja, skriti pred očmi javnosti, razumno usmerjali svetovno dogajanje. Princa so zato zaprosili, naj organizira prvo srečanje 'podobno mislečih' predstavnikov vseh najpomembnejših svetovnih gospodarskih, političnih, industrijskih in vojaških organizacij. Njihovo prvo srečanje je

¹ Will Hutton, *The Observer*, 1. februar 1998.

SKUPINA BILDERBERG

bilo od 29. do 31. maja 1954 v hotelu Bilderberg v nizozemskem Oosterbeeku. Ob koncu srečanja so sklenili, da ustanovijo skrivno združenje.

Večina poročil govori, da naj bi ustanovni člani svoje združenje poimenovali po hotelu, v katerem so se prvič zbrali. Toda možna je tudi drugačna razlaga. Gyeorgos C. Hatonn je ugotovil, da je bil princ Bernhard v tridesetih letih prejšnjega stoletja pripadnik konjeniške brigade SS ter član uprave Farben Bilder, podružnice farmacevtsko kemijskega koncerna I. G. Farben (katerega razvejana mednarodna mreža podružnic je Hitlerju služila kot glavna globalna obveščevalna mreža – op. ur.) V knjigi *Rape of the Constitution: Death of Freedom* Hatonn trdi, da se je Bernhard prav zaradi svoje nacistične preteklosti v upravi tega koncerna odločil da 'nadvse skrivni skupini globalnega odločanja' predlaga ime Bilderberg, v spomin na *Krog prijateljev* (Freundeskreis der Reichsführer-SS), ki ga je na pobudo članov uprave Farben Bilder ustanovil Heinrich Himmler. To je bila elitna skupina premožnih industrialcev, ki so financirali Hitlerja, Himmlerju pa so se ob tem bogato oddolžili za njegovo zaščitniško vlogo ob izvajanju nacional-socialističnih reform vse od začetkov Hitlerjevega vzpona pa do padca nacistične Nemčije. Nizozemski dvor je ta del Bernhardove zgodovine diskretno zamolčal, sam princ pa je po koncu druge svetovne vojne postal eden od vodilnih v nizozemsko-britanskem konglomeratu Royal Dutch Shell. Danes ta mogočna evropska naftna družba predstavlja del najožjega kroga bilderberške elite.

Na prvem sestanku leta 1954 so ustanovni člani potrdili svoje poslanstvo in cilje. 'Namen slehernega sestanka skupine Bilderberg je bilo ustvarjanje evropsko-ameriške *aristokracije s poslanstvom*, ter iskanje soglasja o vprašanjih politike, gospodarstva in strategije skupne globalne vladavine. Temelj njihovega delovanja in podtalnega vplivanja je bilo zavezništvo v

Natu, ki je predstavljalo kuliso za strategijo *permanentne vojne*, oziroma politike jedrskega izsiljevanja.²

To bom dokazoval ob vrsti primerov in dokumentov, medtem ko bom luščili plast za plastjo skrivnosti in razgaljali resnične cilje Bilderbergov; teh se je, mimogrede, še kako dobro zavedal tudi takratni francoski predsednik general Charles de Gaulle.

Oktober 1967 je politični raziskovalec Roger Mennevee v svojem poročilu *Les Documents, Politiques, Diplomatiques et Franciers* analiziral odnos Bilderbergov do generala de Gaulla. Poročilo je začel z osupljivo ugotovitvijo, da so 'vse francoske osebnosti, ki so povezane s skupino Bilderberg, na primer Georges Pompidou, Antoine Pinay, Pierre Pflimlin, Guy Mollet, hkrati tudi največji nasprotniki de Gaullove avtonomne jedrske politike,' znane kot *force de frappe* (sile odvrčanja). Pompidou je bil predsednik vlade, Antoine Pinay, Pierre Pflimlin in Guy Mollet pa so bili ministri v njegovi vladi. Zakaj? Kot sem že povedal: zato, ker je bil eden glavnih ciljev spodkopati suverenost svobodnih evropskih držav in jih podrediti vladavini britansko-ameriške globalne vladavine pod nadzorom skupine Bilderberg. Ta pa je jedrsko orožje monopolno uporabljala za zastraševanje neposlušnih.

Da bi obvladovala Evropo, je bilo torej nujno uničiti francosko jedrsko moč, pa četudi je bila ta nadvse pomembna v odvrčanju sovjetske jedrske grožnje. Življenjepisec generala de Gaulla, Jean Lacouture, je zapisal: 'V odgovor na britansko politiko novega svetovnega svobodno-trgovinskega imperialnega reda, je general de Gaulle zagotovil Franciji status samostojne evropske sile. Namesto, da bi bila zgolj eden od stebričkov v evropskem templju, je Francija postala od treh

² Pierre Beaudry, *The Mennevee Documents on the Synarchy, Leesburg, Virginia*, 2005, 4. knjiga, str. 97.

SKUPINA BILDERBERG

---

glavnih nosilnih stebrov svobodnega sveta.³

Če analiziramo točke dnevnega reda na zasedanjih Bilderbergov od leta 1954, še posebej izstopajo poskusi obvladovanja in odpravljanja ideoloških razlik med ameriško in evropsko elito glede tega, kako bi se katera lotila ropanja planeta. Na sedmi strani glavnega poročila s konference leta 1955 denimo govorijo o 'odpravljanju nesporazumov in morebitnih sumničenj med državami zahodne Evrope in ZDA v luči nevarnosti, ki pestijo svet.'⁴

---

³ De Gaulle: The Ruler 1945-1970 (Lacouture, Jean//De Gaulle), W. W. Norton & Co. Inc., 1992.

⁴ Dnevni redi nekaterih bilderberških sestankov:

1954 – Oosterbeek, Nizozemska:

- Odnos do držav in narodov tretjega sveta.
- Odnos do evropske gospodarske in obrambne integracije.
- Vprašanja globalne gospodarske politike.

1955 – Barbison, Francija:

- Pregled zahodnoevropsko-ameriških odnosov.
- Neblokovske države: politični, ideološki in gospodarski vidiki.

1959 – Yesilkoy, Turčija:

- Enotnost in nasprotja v politiki zahodnih držav.

1960 – Burgenstock, Švica:

- Novi politični in gospodarski trendi na zahodu.

1961 – St. Castin, Kanada:

- Spremembe v gospodarski moči med Evropo in Združenimi državami Amerike.

1968 – Mont Tremblant, Kanada:

- Internacionalizacija poslovanja.

1971 – Woodstock, ZDA:

- Podjetništvo in trenutne težave socialne nestabilnosti.

1980 – Aachen, Zvezna republika Nemčija:

- Amerika in Evropa: Preteklost, sedanjost in prihodnost.

1981 – Burgenstock, Švica:

- Ovire za učinkovito usklajevanje zahodnih politik.

Od leta 1954 so Bilderbergi predstavljali elito in njeno bogastvo vseh zahodnih držav – finančnike, industrialce, bankirje, politike, voditelje nadnacionalnih družb, predsednike držav in vlad, finančne ministre, zunanje ministre, najvišje predstavnike Mednarodnega denarnega sklada in Svetovne banke, predsednike svetovnih medijskih korporacij in vojaške voditelje. Šele septembra 2005 je triinsedemdesetletni predsednik skupine Bilderberg vikont Etienne Davignon prvič dal intervju novinarju BBC Billu Haytnu, da bi utišal obtožbe o tajnem delovanju. Toda omenil je zgolj prijaznejšo plat njihovih 'zasebnih' srečanj: 'Preprosto mislim, da gre za vplivne posameznike, ki si želijo pogovora z drugimi vplivnimi posamezniki, in to v okolju, v katerem lahko govorijo sproščeno in v katerem si lahko izmenjajo različna stališča, ne da bi doživljali kritiko ali javne napade zaradi svojih stališč.' Davignon je zanimal, da naj bi si Bilderbergi prizadevali vzpostaviti globalni vladajoči razred, 'kajti ne verjamem, da globalni vladajoči razred sploh obstaja.' Zatrjeval je, da gre za nekaj drugega: 'Poslovni svet vpliva na družbo tako, kot na družbo vpliva tudi politika – to je povsem razumljivo. Nikakor pa ne gre za to, da bi poslovni svet poskušal oporekati demokratično izvoljenim voditeljem pravico do vodenja družbe.'

Vojne so bile včasih predvsem spopad za ozemlja, toda v novih časih globalizacije, ko sta gospodarstvo in politika soodvisna, je v ospredju gospodarski nadzor. Čeprav predsednik Bilderbergov trdi drugače, ni nobenega dvoma, da skupina uveljavlja gospodarski nadzor nad svetovno trgovino. Dejstvo je, da javnost ne more izvedeti, kaj se dogaja na njihovih letnih srečanjih. Sestajajo se skrivaj in razpravljajo o globalnih strategijah ter iščejo soglasje o zelo široki paleti vprašanj. Tajnost delovanja vzbuja dvome, zato bom Bilderberge poskušal v naslednjih poglavjih razkrinkati in pokazati, kako si ta zasebni klub vplivnih posameznikov in z njimi povezanih ustanov

podreja politike neodvisnih držav in kako si preko obvladovanja Organizacije združenih narodov po svojih potrebah kroji mednarodno pravo.

Člani skupine Bilderberg med drugim vodijo centralne banke in imajo možnost vplivati na diskontne stopnje, količine denarja v obtoku, obrestne mere, cene zlata, pa tudi na to, katere države bodo imele dostop do posojil. Z usmerjanjem denarja po poslovnih verigah pa mimogrede tudi zase ustvarjajo milijardne dobičke. Njihovo gibalno sta ideologija kapitala in slaba oblast.

Skupini Bilderberg je pripadal vsak ameriški predsednik po Eisenhowerju, prav tako tudi Tony Blair in večina pomembnejših članov britanskih vlad. Celotno nekdanji ugledni kanadski premier Pierre Trudeau je bil član. Med izbranci so bili David Rockefeller, nekdanji predsednik ameriških zveznih rezerv Alan Greenspan, Hillary in Bill Clinton, John Kerry, Melinda in Bill Gates, Henry Kissinger in Richard Perle.⁵

Prav tako so bili vabljeni ljudje, ki odločajo o tem, kaj gledamo in beremo – medijski baroni kot so David Rockefeller, Conrad Black (zdaj v nemilosti, sicer pa nekdanji lastnik več kot 440 medijskih publikacij po vsem svetu, od *Jerusalem Posta* do najnovejšega kanadskega dnevnika *The National Post*), Edgar Bronfman, Rupert Murdoch ter Sumner Redstone, ki je

⁵ Med rednimi ameriški udeleženci bilderberških sestankov so (ali so bili) še Richard Holbrooke, Donald Rumsfeld, Donald Graham, Henry Kravis, Marie Josee Kravis, Vernon Jordan, Richard Haass, Michael Ledeen, William Luti, Jessica Mathews, Kenneth Mehlman, Dennis Ross, Paul Wolfowitz, George Soros, James Wolfensohn. Ena najvplivnejših skupin med Bilderbergi je evropska družina Rothschild. Skrivnih sestankov se udeležujejo najbolj znana imena evropske in kanadske politike: nekdanji italijanski premier Romano Prodi, nekdanji evropski komisar za trgovino Pascal Lamy, predsednik Evropske komisije José Durao Barroso, predsednik evropske centralne banke Jean-Claude Trichet, britanski prince Phillip, Margaret Thatcher, Valery Giscard D'Estaigne, Harold Wilson, Edward Heath, Hel-

predsednik uprave *Viacoma*, mednarodnega medijskega konglomerata, ki je vpleten v praktično sleherni del globalne medijske industrije. To so ljudje, ki so zaslužni, da javnost tako malo ali nič ne ve o Bilderbergih.

Kamorkoli se ozrete – v vladne ustanove, v velike korporacije ali v katerokoli drugo organizacijo, ki sodeluje v delitvi oblasti – pri vseh je tajno delovanje glavni vir njihove moči. Sestanki Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD), skupine G-8, Svetovne trgovinske organizacije, Svetovnega gospodarskega foruma, centralnih bank, Evropskega ministrskega sveta, vrha EU, sestanki nacionalnih vlad, najrazličnejša strateška in posvetovalna srečanja – vse to poteka večinoma za zaprtimi vrati, edini pravi razlog za to pa je, da javnost ne sme izvedeti, o čem govorijo. Že dodobra oguljeni izgovor, da 'to ni v interesu javnosti,' v resnici pomeni, da ni v interesu vlade in oblasti. Skupina Bilderberg pa je šla še naprej – pri njih niti ne vemo, da so se sestali, kaj šele, da bi vedeli, o čem so razpravljali in kaj so sklenili.⁶

'Januarja in februarja je v Davosu Svetovni gospodarski forum, aprila in maja sledita srečanja skupine Bilderberg in G-8, septembra pa poteka letna konferenca Mednarodnega denarnega sklada in Svetovne banke. Od enega srečanja do drugega se vzpostavlja soglasje mednarodne elite in se prenaša na

mut Schmidt, nizozemski princ Claus, nekdanji kanadski premieri Lester Pearson, Pierre Trudeau in Jean Chretien, predsednik švedske centralne banke Marcus Wallenberg, nekdanji avstrijski finančni minister Hannes Androsch, belgijski premier Paul van Zeeland, generalni sekretar francoskih socialistov Pierre Commin, direktor italijanske banke Banco Nazionale del Lavoro Imbriani Longo, belgijski zunanji minister Davignon, baron Edmond de Rothschild, izvršni direktor Mednarodnega denarnega sklada PIERCE Paul Schweitzer, pokojni predsednik Fiata Giovanni Agnelli, zelo vplivni nemški industrialec Otto Wolff, generalni sekretar Sveta Evropske unije Javier Solana.

⁶ Richard Greaves: *The Old Stables: Who runs the World?*

SKUPINA BILDERBERG

naslednjega. Njihovo soglasje je izhodišče za sklepne izjave skupine G-8; za politiko Mednarodnega denarnega sklada, denimo za program gospodarskih reform, ki jih vsili Argentinini; in nenazadnje za predloge, s katerimi ameriški predsednik prihaja pred kongres.⁷

Sodeč po osnutku sklepnega dokumenta zasedanja skupine Bilderberg leta 1989, je 'skupina nastala iz zaskrbljenosti, ki so jo izražali številni državljani na obeh straneh Atlantika, da zahodna Evropa in severna Amerika ob posebej pomembnih vprašanjih ne sodelujeta tako tesno, kot bi bilo potrebno. Zdelo se je, da bi redna posvetovanja, skrita pred javnostjo, lahko ustvarjala boljše razumevanje zapletenih sil in poglobljenih tokov, ki vplivajo na zahodne države v povojnem obdobju.'

Lord Rothschild in Lawrence Rockefeller, najpomembnejša člana dveh najvplivnejših družin na svetu, sta med vso svetovno elito osebno izbrala 100 posameznikov, ki naj bi skrivali poskrbeli za združitev Evrope, je nekoč potrdil zdaj že pokojni šef Fiata Giovanni Agnelli, ki je rekel: 'Naš cilj je evropska integracija, in če je že politikom spodletelo, upam, da bo nam poslovnežem uspelo.'

'Nobenih političnih odločitev ne sprejemajo, samo pogovarjajo se, in nekateri od teh pogovorov so zelo plehki in prazni,' je izjavil urednik londonskega *Observerja* Will Hutton, ki se je srečanja Bilderbergov udeležil leta 1997. 'Toda ob tem nastaja soglasje, ki je potem izhodišče za politično odločanje po vsem svetu.'⁸

⁷ Malcolm Macalister Hall v intervjuju z Willom Huttonom, *Mail*, 14. junij 1998.

⁸ Will Hutton, *The Observer*, 1. februar 1998.

Kot je rekel ustanovitelj, pokojni nizozemski princ Bernhard, ki je umrl leta 2004, je vsak udeleženec ob prihodu na srečanje Bilderbergov 'na nek čudežen način razrešen svojega uradnega položaja in ostane do konca konference zgolj navaden državljan svoje države'. Princ, ki je bil oče nizozemske kraljice Beatrix ter dober prijatelj in tesen sodelavec britanskega princa Philipa, je nadaljeval: 'Ko ti predstavniki zahodnih ureditev zapustijo letni sestanek, odnašajo s seboj soglasje skupine. Cilj intenzivnih razprav je odpravljanje razlik v pogledih in ustvarjanje enotnosti, kar ima vsekakor velik vpliv na bodoča stališča udeležencev.'

V resnici se usklajena gospodarsko politična stališča Bilderbergov takoj po koncu njihovega zasedanja začnejo kakor po naključju širiti po vseh najvplivnejših medijih, hkrati pa jih kot skupno politiko začnejo sprejemati tudi ustanove, ki zastopajo navidez različne interese v mednarodnih odnosih.

Protokol zasedanja

Vabila za sestanek skupine Bilderberg si nihče ne more kupiti, čeprav so to poskušale že številne korporacije.⁹ O povabljenicah, ki so jih v londonskem *Guardianu* poimenovali kar 'Bilderbergi', odloča pripravljalni odbor, in njegovi kriteriji ostajajo enaki že petdeset let. V bistvu se ozirajo za pristaši *enotnega svetovnega reda* in za fabijanskimi socialisti, pristaši 'demokratskega nadzora nad vsemi porami družbe'. Ključna beseda je seveda *nadzor*, da pa bi bil nadzor nad ravnanjem posameznika kar najbolj učinkovit, naj ga izvaja globalna vlada, je cilj fabijcev.

⁹ *Guardian Unlimited*, 10. marec 2001.

SKUPINA BILDERBERG

Po pričevanju informatorja iz vrst pripravljalnega odbora, mora 'povabljeni gost priti sam; žene, prijateljice, možje in prijatelji niso zaželeni. Tudi *osebni pomočniki* (v prevodu: do zob oboroženi telesni stražarji, ponavadi nekdanji pripadniki Cie ali MI6) ne smejo prisostvovati pogovorom in tudi hranijo se v ločenih prostorih. Celo Davida Rockefellerja pri kosilu ne more spremljati njegov *osebni pomočnik*. Gostom je izrecno prepovedano pogovarjati se z novinarji.'

Da bi ostali nepredušno zaprti, najamejo Bilderbergi celoten hotelski kompleks za ves čas trajanja konference, kar je ponavadi tri do štiri dni. Agenti Cie in lokalnih varnostnih sil pred njihovim prihodom odslovijo vse druge goste, nato pa poskrbijo za popolno zasebnost in varnost delegatov. Vsi načrti razporeditve gostov v hotelu so strogo varovana skrivnost, osebje je skrbno pregledano, preverjena je njihova zanesljivost, ozadje in politična pripadnost. Vse sumljive za čas konference odslovijo.

'Policaji in pripadniki specialnih enot z dresiranimi psi skrbno pregledajo vsa dostavna vozila od zunaj in znotraj, potem pa jih pospremito do službenega vhoda. Oboroženi varnostniki prežijo v okoliških gozdovih, na slehernem vhodu pa stražijo širokopleči roboti s slušalkami v ušesih. Če se približa hotelu kdorkoli, ki ni soudeležen v oblasti nad našim planetom, ga naženejo.'¹⁰

Za varnost gostov in njihovega spremstva prevzame odgovornost vlada države gostiteljice, ki krije tudi vse stroške vojaškega varovanja, tajnih služb, prisotnosti državne in lokalne policije, kot tudi vseh dodatnih zasebnih varnostnih služb, ki skrbijo za nedotakljivo zasebnost vsemogočne svetovne elite. Udeležencem se ni treba ozirati na pravila in zakone države gostiteljice – ni jim treba opraviti carinskega pregleda in ne

¹⁰ Jim McBeth, *Scotsman*, 15. maj 1998.

potrebujejo nobenih osebnih dokumentov, denimo potnega lista. Ko so zbrani, ne more v njihovo bližino nihče, ki ni med *izbranci*. Ti pripeljejo s seboj svoje kuharje, natakarje, tajnice, telefoniste, šoferje, čistilke in varnostnike.

Leta 2004 je bila konferenca v Grand Hotel des Iles Borromees v Stresi ob italijanskem jezeru Lago Maggiore, ki ima 174 čudovitih sob, ki zvesto poustvarjajo obdobje *Belle Époque*; pohištvo v imperialnem in Maggiolinijevem slogu, razkošne draperije, tkanine v toplih in bogatih barvah in lestenci iz muranskega stekla, ki poudarjajo pristnost. Večina sob s pogledom na jezero ima zasebno teraso, kopalnice so obdane z italijanskim marmorjem in v vseh so masažne kadi.¹¹

Skupina Bilderberg plača stroške bivanja za delegate in goste, ki znašajo spodobnih 1200 evrov na sobo. Hrano pripravljajo Michelinovi kuharski mojstri s tremi zvezdicami. Pravzaprav je eden glavnih kriterijev pri izbiri hotela prav možnost sodelovanja katerega od najboljših in najslavnejših kuharjev. Drugi je velikost mesta; vedno je zaželeno majhno mestece, ki je daleč stran od velemest in množice radovednežev. Dodatna prednost malih mest je ta, da do zob oboroženim *osebnim pomočnikom* omogoča popoln pregled nad dogajanjem. Stroške telefona, strežbe v sobi in pranja perila plačajo sami udeleženci. Osebe iz hotela Trianon v Versaillesu mi je leta 2003 povedalo, da je David Rockefeller v treh dneh samo za telefon zapravil 14.000 evrov. Po pričevanju virov iz vrst Bilderbergov nič ne pretiravamo, če stroške štiridnevnega 'festivala globalizma' ocenimo na 10 milijonov evrov. To je več, kot stane varovanje ameriškega predsednika ali papeža na katerem od njunih mednarodnih potovanj. Seveda pa ameriški predsednik ali papež nista niti približno tako pomembni osebi, kot so Bilderbergi.

¹¹ S spletne strani hotela <http://www.borromees.it>

SKUPINA BILDERBERG

Vsak dan imajo štiri sestanke – dva zjutraj in dva popoldne, razen sobote, ko se sestanejo le na večernem zasedanju. Čez dan pa Bilderbergi ob sobotah igrajo golf, plavajo ali pa gredo v spremstvu svojih *osebnih pomočnikov* na izlete z ladjo ali helikopterji.

Na zasedanjih sedijo po spreminjajočem se abecednem redu. Če je prvo leto spredaj sedel Umberto Agnelli (zdaj že pokojni šef Fiata), bo naslednje leto na njegovo mesto sedel Klaus Zumwinkel iz nemškega Telekoma.

Največ udeležencev zaradi velikosti prihaja iz Združenih držav, sicer pa večina držav pošlje po tri predstavnike: vplivnega industrialca ali poslovneža, pomembnega ministra ali senatorja ter intelektualca ali urednika katerega od vodilnih medijev. Manjšim državam, kot sta Grčija in Danska, pa pripadata največ dve mesti. Vseh skupaj je na letni konferenci največ 130 delegatov – dve tretjine iz Evrope, drugi pa iz ZDA in Kanade. Mehiški globalisti se udeležujejo zasedanj sestrške in nekoliko manj vplivne Trilateralne komisije. Ena tretjina delegatov prihaja iz vladnih ustanov in politike, drugi pa iz industrije, financ, šolstva, komunikacij in podobno. Večina tekoče govori angleško, najpogostejši drugi jezik pa je francoščina.

Notranja pravila Bilderbergov

Že od ustanovitve vodi Bilderberg majhno jedro posameznikov, ki ga je leta 1954 imenoval odbor *modrecev*. To jedro sestavljajo stalni predsedujoči, ameriški predsedujoči, ameriški in evropski tajnik ter zakladnik. Sodeč po neuradnem sporočilu za medije, pošiljajo vabila za letne konference zgolj 'pomembnim in spoštovanja vrednim posameznikom, ki lahko s svojimi posebnimi znanji, osebnimi stiki in vplivom v nacionalnih in mednarodnih krogih pomembno okrepijo delovanje in cilje skupine Bilderberg'.

Razprave potekajo po tradicionalnih pravilih, ki so jih leta 1919, na predvečer Pariške mirovne konference v Versaillesu, pripravili v londonskem kraljevem inštitutu za mednarodne odnose (*Royal Institute of International Affairs* – *RIIA*). Inštitut je bolj znan po imenu Chatham House in britanski monarhiji služi kot orodje za izvajanje zunanjepolitičnih nalog. Pravila RIIA določajo, da 'ima posameznik med srečanjem ali delom srečanja, ki poteka pod okriljem notranjega reda Chatham Housea, pravico, da uporabi katerokoli prejeto informacijo, vendar pa pri tem ne sme razkriti identitete in pripadnosti govornika, niti kateregakoli drugega udeleženca srečanja; prav tako pa ne sme povedati, da je informacijo prejel na sestanku v Inštitutu.'

Ustanovitelji skupine Bilderberg so za svoja zasedanja prevzeli pravila Chatham Housea zato, ker ta omogočajo udeležencu, da govori kot posameznik in izraža stališča, ki niso nujno tudi stališča njegove organizacije, s tem pa spodbujajo svobodno razpravo. 'Ljudje ponavadi razpravljajo bolj sproščeno, če se jim ni treba bati za ugled ali posledice, ki bi jih morebiti izzvala njihova stališča, če bi bila javno objavljena.'¹²

Leta 2002 so rabo tega pravila v Chatham Houseu prečistili in zapisali še jasneje: 'Razprave v Chatham Houseu so lahko javne, lahko pa potekajo po notranjem redu Chatham Housea. V tem primeru se je mogoče z govornikom ali govorniki dogovoriti, da bo zaradi vzpodbujanja svobodne razprave določeno zasedanje ali del zasedanja popolnoma zasebne narave, torej v skladu z notranjim redom Chatham Housea. Ta vsem govornikom, ki nastopajo pod njegovim okriljem, zagotavlja anonimnost in tako ustvarja pogoje za boljše rezultate v mednarodnih odnosih. Proti svojim članom, ki bi kršili to pravilo, lahko Chatham House disciplinsko ukrepa.'¹³

¹² Poslovnik Chatham Housea.

¹³ Prav tam.

SKUPINA BILDERBERG

Bilderberg je to dopolnjeno pravilo sprejel dobesedno. Udeleženci izrecno potrjujejo, da prihajajo na letna srečanja kot zasebniki in ne v svoji uradni vlogi. Takšno ravnanje pa je vprašljivo, saj so pravila Chatham Housea med drugim v nasprotju z ameriškim Loganovim zakonom, ki izvoljenim državnim predstavnikom izrecno prepoveduje zasebna srečanja z vplivnimi poslovneži, na katerih bi razpravljali in skupaj oblikovali javno politiko. Namen Loganove zakonodaje je bil preprečiti nepooblaščenim posameznikom, da bi vplivali na ameriške odnose z drugimi državami. Toda v več kot 200 letni zgodovini zakona ni bil zaradi njegovih določil še nihče preganjan, čeprav se nanj pogosto sklicujejo v različnih razsodbah, zelo radi pa ga uporabljajo tudi kot orožje v notranjepolitičnih spopadih.

Med tistimi, ki so prihajali na sestanke Bilderbergov in s tem kršili Loganov zakon, so: Allen Dulles (CIA); senator William J. Fulbright (senator iz Arkansasa); Dean Acheson (zunanji minister v Trumanovi vladi); Nelson Rockefeller in Laurence Rockefeller; Gerald Ford (nekdanji predsednik); Henry J. Heinz II. (predsednik korporacije H. J. Heinz Co.); Thomas L. Hughes (Carnegiejev sklad); Robert S. McNamara (Kennedyjev obrambni minister in pozneje predsednik Svetovne banke); William P. Bundy (nekdanji predsednik Fordove fundacije in urednik revije Foreign Affairs, ki jo izdaja Council on Foreign Relations); John J. McCloy (nekdanji predsednik Chase Manhattan Bank); George F. Kennan (nekdanji ameriški veleposlanik v Sovjetski zvezi); Paul H. Nitze (predstavnik banke Schroeder – Nitze je odigral zelo pomembno vlogo v razorožitvenih pogajanjih, ki so bila ves čas pod nadzorom RIIA); Robert O. Anderson (predsednik korporacije Atlantic-Richfield Co. in vodja Inštituta za humanistične študije v Aspeni); John D. Rockefeller IV (guverner zahodne Virginije, zdaj ameriški senator); Cyrus Vance (zunanji minister pod

Carterjem); Eugene Black (nekdanji predsednik Svetovne banke); Joseph Johnson (predsednik fundacije Carnegie); Henry Ford III. (predsednik korporacije Ford Motor Co.); general Andrew J. Goodpaster (nekdanji vrhovni poveljnik zavezniških sil v Evropi in nato vrhovni nadzornik v vojaški akademiji West Point); Zbigniew Brzezinski (Carterjev svetovalec za nacionalno varnost, ustanovitelj Trilateralne komisije); general Alexander Haig (nekdanji poveljnik NATO za Evropo, nato Kissingerjev pomočnik, v Reaganovi vladi pa zunanji minister); James Rockefeller (predsednik First National City Bank).

Razprave Bilderbergov so odkrite, vendar pa ne prinesejo vedno soglasja. V zadnjih treh letih so se Francozi, Britanci in Američani skoraj razšli zaradi Iraka. Leta 2003 je takratni francoski zunanji minister Dominique de Villepin odkrito zabrusil Henryju Kissingerju, češ 'če bi nam Američani odkrito povedali resnico o Iraku,' torej če bi odkrito priznali, da je resnični cilj njihovega napada prevzeti nenadzorovane vire nafte in zemeljskega plina, potem bi 'Francija morda ne ovirala sprejema njihovih resolucij v Varnostnem svetu. Preostanek sveta ni neumen, Henry.'

(Po pripovedovanju očividca se je Kissinger užaljeno obrnil in odkorakal.)

Britanski nacionalizem je naslednji vir težav. V Turnburryju na Škotskem je moral Tony Blair kot neposlušen šolarček pred vsemi udeleženci poslušati očitke, da ni naredil dovolj za vstop Britanije v območje skupne valute. Raziskovalnemu novinarju Jimu Tuckerju iz ameriške agencije *Free Press* je njegov informator povedal, da je Blair Bilderbergom zagotovil, da bo 'Velika Britanija zagotovo prevzela euro, toda prej mora razrešiti domače politične težave zaradi vzpona nacionalizma.'

29. maja 1998 je *Spotlight* poročal, kako je nemški predstavnik očital Blairu, da je zgolj 'Maggie Thatcher v dolgih hlačah.' To

je bilo grobo opozorilo Blairu, da je lady Thatcherjevo zaradi popuščanja nacionalizmu na zahtevo Bilderbergov umaknila njena lastna konzervativna stranka, namesto nje pa so nastavili prilagodljivejšega Johna Majorja.

V eni od redkih javnih razlag, kako potekajo njihove razprave, je eden od ustanovnih članov, sicer pa predsednik nemške korporacije Otto Wolff GmbH, Otto Wolff von Amerongen, povedal, da se vsako zasedanje začne s kratkim uvodom v izbrano temo, nato pa sledi splošna razprava. Zanimivo je, da je bil prav Von Amerongen zaslužen za oživljanje poslovnih vezi med Nemčijo in nekdanjim sovjetskim blokom. Deloval je kot neuradni zastopnik Bonna v Rusiji, toda iz preteklosti ga bremeni ropanje judovskega premoženja v nacistični Nemčiji med drugo svetovno vojno. Werner Ruegemer, ki je bil leta 2001 soavtor televizijskega dokumentarca o Ottovi družini, je Von Amerongena obtožil, da je bil nacistični vohun na Portugalskem in kot tak vpleten v trgovino z naropanimi judovskimi delnicami in zlatom, ki ga je Hitlerjeva vojska ukradla iz centralnih bank zasedenih evropskih držav. Von Amerongen naj bi trgoval tudi z volframom, ki je bil nujno potreben dodatek za utrjevanje jekla za puške in topove, Portugalska pa je bila edina država, ki je bila med vojno pripravljena volfram prodajati nacistični Nemčiji.

Med konferenco Bilderbergov leta 2003 v Versaillesu sta o poteku sestankov spregovorila še dva delegata, ki sta želela ostati neimenovana, najverjetneje pa sta bila Britanca. Razlagala sta, da vsako razpravo vodijo moderator in še dva ali trije člani panela. Vseh panelov oziroma tematskih sklopov je šest, v vsakem so trije člani in ti torej vodijo razprave. Vsaka traja približno dve uri. Po uvodnem govoru, ki traja približno deset minut, se razpravljavci poljubno prijavljajo v razpravo in z dvigom prstov na roki pokažejo, ali potrebujejo za razpravo minuto, tri minute ali pet minut. Najprej dobijo besedo

USTANOVITEV SKUPINE BILDERBERG

---

enomnutni razpravljavci, nato še ostali, potem pa sledijo vprašanja. Uvodnih dokumentov ni, prav tako razprav ne beležijo in ne snemajo, so pa nastopajoči zaproseni, da se za svoje nastope vnaprej pripravijo. Prvi seznam 'predlaganih' udeležencev letne konference začne krožiti že januarja, končni izbor pa opravijo marca.

Pripravljalni odbor določi datum konference že štiri mesece vnaprej, toda povabljenim sporočijo lokacijo in ime hotela šele teden dni pred začetkom, da bi preprečili vdore nepoklicanih. Na začetku konference predsedujoči ponovi bilderberška pravila zasedanja, potem pa takoj začnejo s prvo točko dnevnega reda. Vse pisne materiale, ki jih razdelijo svojim članom, opremijo z oznako *osebno in strogo zaupno, ni za objavo*.